

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

14. rész - Visszatér a nyugalom

A Gargano hegyén viszonylag nyugalom van, bár olyan, mintha egy pillanatnyilag alvó, de bármely percben kitörni készülő vulkán kráterénél állnánk. Mikor 1931 májusában a Szent Officium kongregációja úgy határoz, hogy a mise bemutatásán kívül - melynek magánmisének kell lennie - mindenféle papi szolgálat alól felmenti Pio atyát, a San Giovanni Rotondo-i emberek és a stigmatizált kapucinus leghűségesebb követői - akik szerény hajlékokat emeltek a kolostor körül, hogy barátjuk közelében élhessenek - ahelyett, hogy a betakarítás évszakának beköszöntét ünnepelnék, úgy érzik, a legdermesztőbb tél kúszik a szívéükbe. Újból elszabadulnak a szenvedélyek, mikor elterjed a hír, hogy a stigmatizált szerzetest valószínűleg Anconába, vagy talán Máltára, a tengeren túlra, esetleg a távoli és hideg Németországba küldik. Baltákkal, késekkel és sarlókkal felfegyverzett parasztok csapatai állnak őrt a kolostornál, mely időközben a kapucinusok miniszter generálisának közvetlen irányítása alá került, talán azért, hogy a helyi ferences közösségtől megkíséreljék megszerezni a Pio atya cellájába bőségesen záporozó adományokat. A Jóisten hivatalnokai valószínűleg nem akarják szaporítani a Csodatévő Szűzanya kolostorában emberfeletti buzgalommal élő barát csodatételeit. Mikor megjelenik egy volt bolognai szabadkőműves könyve, aki a Pio atyával való találkozás után keresztény hitre tért, a Szent Officium - természetesen - indexre teszi a könyvet.

Pio atyának valóban el kell tűnnie. A pietrelcinai szerzetes nem végezheti papi szolgálatát, még a kolostorban lévő fiatal szerzetesjelölteket sem taníthatja. Olyan rabság veszi kezdetét, melyen csak néha tör át a derű fény sugara. A Szent Officium megszabja azt is, hogyan misézzon. Nagyon rövid ideig tartó misét kényszerítenek rá. Pio atyát egyik rendtársa vigasztalja cellájában, s jól emlékezetébe vési a pietrelcinai szerzetes szomorú, de higgadt szavait: *„Aki a földhöz tapad, az úgy is marad, hozzátapadva. És bár nem szívesen tesszük, de el kell hagynunk a földet. Jobb tehát, ha apránként szakadunk tőle, mindig az égre figyelve.”* Másik gondolata ez: *„Az a legszebb hivatás, mely a sötétségben, áldozatban, fájdalomban, a jó tévedhetetlen akarásának leghatalmasabb erejében tör fel. Az az igazi hitvallás, mely mint a villám, széttépi a lélek árnyait; mely a vihar villámlásában fölemel és Istenhez vezet téged.”*

Fogsága módját ad neki, - hisz fiatalkori egészségi állapota nem tette számára lehetővé a rendszeres tanulást - hogy nagy hévvel vesse bele magát az egyházatyák és a misztikusok olvasásába. A tilalmak ellenére 2-3 órát miséznek az oltár mellett állva, és vezetni rendtársai imáját. Este utolsóként fekszik le, éjfél után, hajnalban pedig ő megy elsőként a karzatra, a hajnali ájtatosságra.

Nyár közepén, nem sokkal Nagyboldogasszony ünnepe után msgr. Andrea Cesarano-ra bízzák a Manfredóniai egyházmegyét. Az új püspök - még mielőtt hivatalosan átvénné egyházmegyéjét - tájékozódik a kényes „ügy” felől. Pio atya támogatói minden követ megmozgatnak, mire többfelől is biztosítják őket, hogy a pietrelcinai kapucinus hamarosan szabad lesz. Ám az idő múlik, és semmilyen enyhítő intézkedés nem történik a Csodatévő Szűzanya kolostorában.

A városka postahivatala felbolydult méhkaszhoz hasonlít. Pio atyának szigorúan megtiltották, hogy barátaival levelezzen, ám szerető hívei nem tesznek le arról, hogy írjanak neki. Sőt, egyre több levél és adomány érkezik.

Időközben egyre jobban felerősödnek a jubileumi év alkalmából adandó „egyházi amnesztiáról” szóló híresztelések. És csakugyan, Sbarretti bíboros július 14-én közli a kapucinusok miniszter generálisával, hogy Pio atya újból misézhet a templomban, és gyóntathatja a szerzeteseket a sekrestyében vagy a kolostorban. Az érintettet minderről július 15-én este tájékoztatják a refektóriumban, a vacsora befejezése után. A provinciális személyesen olvassa fel Sbarretti bíboros levelét. A meghatott szerzetesek tapsolnak, és a pápát éltetik. Pio atya könnyes szemmel áll fel a helyéről, megöleli a fogzai provincia vezetőjét, és arra kéri, mondjon köszönetet nevében a Szentatyának. Másnap, a Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén a hívekkel is közlik az örömhírt, és a templomot néhány perc alatt, mintegy varázsütésre, megtöltik a stigmatizált szerzetes miséjére érkező emberek. Mindenki sír, mikor a pap belép.

Pio atya két éve nem misézett hívek előtt, és most arra gondol, hogy az Eukarisztia valóban olyan nagy egybehívó erő, hogy az egész világ hozzáisét, és abban a pillanatban, mikor az Egyház hite Istennek tetsző egyetlen áldozattá válik, ismét felfedezi Atyjához fűződő gyermeki kapcsolatát. Ezt az áldozatot - oly sok hónapig tartó megalázó magány után - végre hatalmas hívősereg veszi körül. Visszatér a napsugár, hogy szétoszlassa a sötétséget.

Még ha Pio atya misézhet is a templomban, a világgal való minden más kapcsolat (a levelezés is) meg van tiltva neki. Úgy él, mint egy remete. Napjának egyetlen közösségben töltött mozzanata a reggeli szentáldoztatás, mikor számtalan hívő gyűlik az oltár köré. Az embernek az az érzése, hogy a kereszténység tiszta születését salakkal borító események forgataga ellenére újra átéli Krisztus életének megismételhetetlen galileai történéseit. A stigmatizált szerzetes falfehéren, félig lehunyt szemmel - mintha megvakult volna az erős fénytől -, szinte a föld fölé emelkedve celebrálja miséjét. Teste olykor teljes mozdulatlanságba dermed. Máskor elnémul néhány percre, anélkül, hogy a hívekről tudomást venne. Ismét máskor megérinti a homlokát vagy a mellét, mintha valami zúzódást okozó tárgy sebezte volna meg. Az úrfelmutatás pillanatában a celebráns szinte átalakul. A hívek felé fordított Szent Ostya vakító, fénytől sugárzó testhez hasonló alakot ölt Pio atya kezében. A hívek úgy érzik, mintha személyesen lennének jelen Krisztus utolsó vacsoráján a tanítványokkal együtt, a kinszenvedés és a keresztrefeszítés vigíliáján. Az eukarisztikus áldozat bemutatása után Pio atya körülbelül egy órát imádkozik a sekrestyében vagy a cellájában. Gyakran hosszú ideig fekszik stigmatizált mellkasával a csupasz földön. ....(folytatás következik)

**„Nem tudtam abbahagyni a sírást,
és azt sem tudtam, mit mondjak az Úrnak...”**

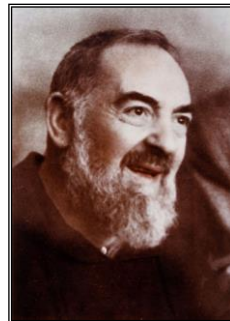
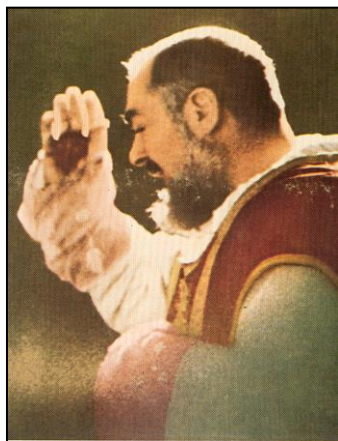
„Július 16-ának reggelén kis templomunk mélyén üldögéltem, szomorúbban, mint valaha. Anyám névnapja volt, és az atya fogva tartásának harmadik évfordulója. Csak a Szűzanya tudja, mennyit szenvedtem azon a reggelen. Mialatt szívből sírtam, sok embert láttam bejönni és csendben a padokba ülni. Egyesek letérdeltek és megcsókolták a földet, mások a Madonna felé nyújtották karjukat. Senki sem beszélt. Magamon kívül voltam. Nem értettem semmit. A három év alatt egyszer sem láttam embereket a kolostorhoz jönni. Talán a Kármelhegyi Szűzanya miatt jöttek? De hát azt a faluban tartják... Felálltam és megkérdeztem egy ismerősömtől, mit történt. Így válaszolt: „Hát nem tudod? A polgármester kihirdette a faluban, hogy megérkezett a provinciális atya Pio atya szabadon bocsátási parancsával.” A Szűzanyára néztem és kimentem, hogy utat engedjek a hála és az öröm könnyeinek. Túl sokat szenvedtem, most pedig túlságosan örvendtem, hogy az Úr a legmélyebb kétségbeesésemben megsegített. Ki tudna ezért illő módon hálát adni neki? Nem tudtam abbahagyni a sírást, és azt sem tudtam, mit mondjak az Úrnak. Leírhatatlan pillanatok voltak ezek. Beléptem az immár zsúfolásig megtelt templomba. Sikerült letérdelnem az áldoztató rácsnál. Az oltáron már elhelyezték a kelyhet, mindent előkészítettek a miséhez. Mindenki csendben nézte a sekrestye ajtaját. Egyszer csak megjelent, akit vártunk: lesütött szemmel, könnyek között, megindultan. A mise gyermekeinek zokogása és könnyei között kezdődött. Ó, és hogy sírt az atya! Amikor megáldoztatott bennünket, ránk nézett. S bár az ő szeme is könnyes volt, néha halkán e szavakat suttocta: **„Ne sírjatok többet, adjatok hálát az Úrnak!”**

Az a július 16-a elmondhatatlan örömet jelent az atya valamennyi gyermeke számára. Mindennap hálát adok az Úrnak ezért a nagy kegyelemért. Atyám a próféta szavaival így szólhatott: „Szenvedésem óráiban kerestem az én Istenemet; éjnek idején felé nyújtottam karomat – és nem csalatkoztam.”

Igen az Úr valóban szereti az igazságot, és sosem hagyja el az ő szolgálát. Ő volt a menedékünk, tőle kaptuk erőnket; megsegített és vigasztalt minket a ránk mért szenvedésben.

Néhány nappal később én gyóntam Pio atyánál elsőként. Mekkora öröm volt három év után újra hallani atyai hangját! Megkérdeztem, sokat szenvedett-e. Így válaszolt: **„Még kérdezed? Sokat szenvedtem, de nem magam miatt, hanem miattatok. Köszönöm a vigasztalást, amit nyújtottál nekem!”**

(Részlet Cleonice Morcaldi: *Életem Pio atya közelében* című lelki naplójából.)

„... semmit sem tettem Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért. Csak abban vagyok biztos, hogy a szívem nagyon szeret, hiszen szeretetre teremtett!”

Padre Pio
2/10.

PIO ATYA IMÁI

„Ó Jézusom, panaszaidtól meghatódva hány nemes lélek marad veled az Olajfák Kertjében megosztván keserűségedet és halálos szorongásodat! A századok folyamán mennyi szív válaszolt nagylelkűen hívásodra! Bárcsak megvizsgáztatnának, és megosztva szorongásodat együttműködőnek veled, az üdvösség művében! Bár én magam is köztük lennék, s legalább egy keveset könnyíteni tudnék terheden, ó én Jézusom!”

***

„Jézusom, mily nagy az a kín, melyet szorongástól ellepett Szívedben olvasok. Látom, amint sebzett szívvel visszahúzódsz tanítványaidtól. Bárcsak adhatnék Neked valami vigasztalást, bár könnyíthetnék egy keveset terheden. De nem lévén képes semmi egyéb, sírok melletted. Szeretetem és bűnbánatom könnyei egyesülnek a Te könnyeiddel. Így hatolnak fel az Atya trónusáig, hogy esedekelve kérjék Őt, érezzen szánalmat irántad, és az iránt a sok lélek iránt, akik a bűn és a halál álmába merültek.”

***

„Isteni Vér, te ellenállhatatlanul törsz fel Jézus Szívéből, kicsordulsz minden pórúsából, hogy ezt a szerencsétlen, hálátlan földet tisztára mossad. Engedd nekem, hogy összegyűjtselek, legdrágább Vér, különösen ezeket az első cseppecskéket. Szívem kelyhében akarok megőrizni. Megcáfolhatatlan bizonyítéka vagy Te annak a Szeretetnek, mely egyedülálló, mely kiömlésre készített. Meg akarok tisztulni benned, ó igen drága vér! Meg akarok tisztítani minden lelket, melyet a bűn beszennyezett. Fel akarok ajánlani téged az Atyának.”

***

„Jézus! Ne válasszon el tőled semmi: sem élet, sem halál! Ha egész életem folyamán véghetetlen szeretettel csatlakozom szenvedéseidhez, megadatik majd nekem, hogy a Kálvárián veled együtt haljak meg, és veled együtt menjek föl a Dicsőségbe. Ha követlek téged a kínokban és üldöztetésekben, egy napon majd méltóvá teszel arra, hogy az égben színről-színre látna szeresselek, és hálát adva, örökké zengjem dicséretedet kegyetlen Kínszenvedésedért.”